

عنوان مقاله:

تبیین ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه در کهن الگوها و نقش آن در هویت معماری و شهرسازی ایران

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی ایرانی اسلامی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

پریناز جمشیدی - کارشناسی ناپیوسته علمی کاربردی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خلخال

شهرام ستاری فرد - مربی گروه آموزشی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خلخال

خلاصه مقاله:

ضمیر خود آگاه و ناخودآگاه که از وجود انسان (خود) نشعت می گیرد ، بیشتر در روانشناسی بحث شده و مورد استفاده قرار گرفته است ولیکن باید به این موضوع اشاره نمود که در گذشته معماران نیز در طراحی به صورت آگاهانه و نا آگاهانه از ضمیر ناخودآگاه خویش بهره می جستند در حالی که امروزه این امر بسیار کمرنگ شده و معماران در طرح های خود در تلاشند تا ضمیر خودآگاه را جایگزین و نمایانتر نمایند. که این موضوع باعث دور شدن معمار و طراحی های معماری از پیشینه و هویت خود شده است . به طوری که امروزه شاهد بروز یک نوع گسیختگی و بی هویتی در معماری و شهرسازی معاصرکشورمان هستیم. این نوشتار با مطالعات کتابخانه ای و تحلیل اسنادی درصدد است تا با تبیین رابطه میان دو ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه و همچنین نماد در کهن الگوها که خود ایجاد شده از شکاف میان ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه می باشد، به بررسی نقش آن در تعالی و جاودانگی معماری و شهرسازی گذشته بپردازد و البته این به معنای تقلید از گذشته نبوده ،بلکه با برقراری ارتباط بین گذشته و حال یاری بخش متخصصین حوزه معماری و شهرسازی در هویت بخشی به بنا ها و شهرهای کشورمان خواهد بود

کلمات کلیدی:

ضمیر ناخودآگاه ، ضمیر خودآگاه ، کهن الگو، هویت معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/371775>

